

Folkpsykedelia för drömmar och tröst

Om du kan erinra dig första gången du slogs av hur vacker skogen är så har Johan Jacobsson hittat en skiva för dig.

MAJESSIC DREAMS

Beautiful Days
PonyRec/Playground

9 Det världsliga mot det andliga. För somliga en allestädes närvarande konflikt, en konflikt som påverkar deras rutiner och deras konst. När dessa två samfund nämns i musikkontext följs de ofta av Al Greens namn, väl förståeligt. »The Belle Album« är ju en vattendelare av rang; den sista sekulära soulskivan Al skulle komma att göra på trettioett år. Vi som hört »The Belle Album« i allmänhet och låten »Belle« i synnerhet vet helt enkelt hur inre strider kan te sig, hur oförenligt kött och gudstro kan upplevas: »Belle.../Oh it's you that I want, but it's Him that I need.«

Fler exempel? Vad gäller våra längdgrader är förmodligen Serons spektakulära avhopp från Retardat Everade, Mobbade Barn Med Automatvapen och åtminstone tillfälligtvis, hiphopen den mest konkreta manifestationen av ovanstående problemställning. »När Gud kom till mig i onsdags gjorde han det med erbjudandet om att jag skulle få följa honom och den väg han berett för mitt liv«, skrev han på MBMA:s hemsida i oktober 2000. »Jag var helt enkelt tvungen att bryta med allt det som tidigare bundit mig och hindrat mig från att leva det liv som är rätt.«

Antingen eller.
Nya spår, utveckla resonemanget.

Majestic Dreams består av de svenska, numera köpenhamnsbaserade makarna och multiinstrumentalisterna Jessica Breitholtz Björk

och Mats Björk. Deras släpp nummer ett tillsammans var EP:n »Listen to the Moon« (Oscillatone), som förverkligades 2005. Uppföljaren – en självbetitlad fullängdare – gavs ut senare samma år, på samma bolag. Två helt och hållet utsökta verk vars toner minner om post-rockscenen som blomstrade i Bristol när nittiotalet befann sig i mitten, den där förgrundsakterna stavades Movie-tone, Crescent och Flying Saucer Attack.

Med andra ord: Inför Sonic #26 intervjuade jag Majestic Dreams och då stod frågan »när ska man lyssna på er musik?« överst på mitt formulär. Svaret lät inte vänta på sig: »När man vill ta det lite lugnt... När man vill drömma lite eller kanske få lite tröst. Eller om man vill komma in i en meditativ eller transcendent stämning.«

Precis så. Fantastiska verk.
»Beautiful Days« – som ser dagens ljus tack vare den danska etiketten PonyRec – bjuder dock på mycket mer än föregångarna.

Inledningsvis kan nämnas att Jessica och Mats fått tillökning i form av medspelare; Christoffer Ståhle (flöjt), Pontus Stalin (trummor), Anna Lennartsson (fiol) och Jonas Jørgensen (trummor) har alla bidragit med kunnande.

Viktigare är delarna; summan. Summan av de inblandade. Summan som når ens öron.

Ty »Beautiful Days« lyckas, enligt mig, för ena det världsliga och det andliga.

»Beautiful Days« består nämligen av två ganska disparata uttryck, sällan fogas de samman på detta vis. Till att börja med har vi texterna, skönt sjungna av Jessica. De hämtas från vardagen, konstaterar krasst situationer som kan uppstå i förhållanden. Svartsjuka sida vid sida med uppbrott, gnabb möter otrohetslust.

»I saw you looking
at those girls
You weren't hiding it at all«
»SUMMERNIGHT«

»You left me on a Sunday morning
when I hadn't yet woken up«
»BROKEN LOVE«

»I whisper your name
secretly
in his hair
He's gentle and tender
but I wish he was you«
»WISH HE WAS YOU«

Väldigt profant, om man säger så.

Bakom, framför och mellan lyriken svävar dock de sakralaste av toner. Inte så att de minner om psalmer eller bhajaner, nej, de återknyter till de äldsta av naturreligionerna. Den underbara, finstämda, ytterst melodiska och psykedeliska folkpopen som Jessica, Mats och några medspelare skapar – tänk de tidigare berörda influenserna, tänk Nick Drake, Robert Wyatt, Syd Barrett och tänk sedan eget – får åtminstone mig att uppleva översinnliga väsen i skog och mark. Givetvis anser jag inte att gud

bor i trätopparna eller att intelligent design är en hållbar teori, bevare mig väl. Men om du däremot kan erinra dig första gången du verkligen studerade ett blad, utövade metafysisk fältbiologi, följde nerverna med pekfingeret och slogs av hur otroligt vacker skogen är, då vet du hur jag menar. Då vet du hur »Beautiful Days« låter.

Väldigt andligt, med andra ord.
Ett av årets bästa album är alltså här, »Beautiful Days« är dess titel.

Nog för att jag uppskattat Majestic Dreams tidigare, förväntat mig stordåd från deras håll – att de skulle leverera på

det här sättet övergår mina önskedrömmar.

Ändå var det, ju mer jag tänker efter, logiskt.

»Utan kärleken hade det inte blivit någon musik över huvud taget«, berättade Jessica och Mats för mig 2005, apropå att de är gifta. »Och det blir bättre därför att vi är så intimt engagerade i musiken tillsammans, den blir personlig och laddad.«

Givetvis.
Fall ner på knä, ty störst av allt är kärleken.

JOHAN JACOBSSON

Jessica och Mats om sitt andra album

När vi skrev om Majestic Dreams i november 2005 stod det »en ny fullängdare kan eventuellt dyka upp i vår«. Först nu, sommaren 2008, är den slutligen här. Att det tagit sådan tid kan bland annat förklaras med att duon, som även är ett par privat, fått en »underbar liten dotter«.

– Många av låtarna var i stort sett färdiga då men det tog ungefär ett år

efter att vi fått barn innan vi hade energi och tid över till att sätta i gång med inspelningen av skivan. När man har barn tar allting mycket längre tid att göra...

Vilken är den största skillnaden mellan nya skivan och det ni gjort tidigare?

– Melodin och berättandet står mer i centrum nu och våra country- och folk-influenser är tydligare.

PIERRE HELLOQVIST

»Pophopp« i Sonic #26, november 2005.